ప్రత్యేక హాస్య అనుబంధం

ఓ ప్రేమికుడి కథ!

కె. రవీంద్రప్రసాద్

‘‘బాస్టర్డ్!’’ అన్నాడు రంగారావును సుబ్బారావు.

సుబ్బారావు మొఖం ఇంత చేసుకొని. ‘‘అదే తెలుగులో తిట్టినట్లయితే నిన్నీపాటికి ఏం చేసుండేవాడ్నో తెలుసా’’ అన్నాడు కోపంగా.

‘‘ఏం చేస్తావ్. దద్దమ్మా! కబుర్లవరకే’’ ఇంకా వ్యంగ్యంగా అన్నాడు సుబ్బారావు.

రంగారావు బుగ్గల్లోకి ఆవిరి పొంగుకొచ్చింది. బుగ్గలతోపాటు కళ్ళూ ఎర్రబడ్డాయి.

‘‘సుబ్బారావ్! నీ హద్దుల్లో నీవుంటం మంచిది. లిమిట్స్ దాటకు ఎప్పుడూ’’ అన్నాడు గొంతు గాద్గద మవుతుండగా.

"పోరా! ఇడియట్_నీవూ కబుర్లు చెప్పే వాడివే! ఇదే ఇంకో మొగాడికి జరిగితే ఈపాటికి అటో ఇటో తేల్చేసు కునేవాడు." అన్నాడు కచ్చింపుగా రంగారావును సుబ్బారావు.

"అది నా స్వవిషయం."

"ప్రతి వోడిపోయిన వెధవా, చివరికి అనే మాట ఇదే" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"ప్లీజ్! సుబ్బారావు నన్ను రెచ్చగొట్టకు."

"ఛీ. ఛీ. నిన్ను చూస్తుంటేనే నాకు అసహ్యంగా వున్నది. అసలు ఎలా ఈ అవమానాన్ని భరించావ్."

"అది నాకు అవమానం కాదు."

"ఎలా అవుతుంది చచ్చు దద్దమ్మలకు."

"నేను దద్దమ్మను కాను."

"అవును. కాదు, ఆడదానివి."

"సుబ్బారావ్! మాటలు జాగ్రత్తగా రానీ."

"ఇందాకటినుండీ జాగ్రత్తగానే రానిస్తున్నాను. మరీ నువ్వేం చేస్తున్నావో. ఏం చేశావో నాకేం తెలియ లేదు." అన్నాడు కచ్చింపుగా సుబ్బారావు.

రంగారావు ఎరుపుముఖంతో "ఇప్పుడు నన్నేం చేయ మంటావ్?" అడిగాడు.

"కసి తీర్చుకోమంటాను. పగ తీర్చుకోమంటాను." అన్నాడు.

"కసి, పగ ఎలా తీర్చుకోను?"

"నీవల్లకాదంటే నాకు చెప్పు. నేను ప్రతీకారం తీర్చుకుంటా."

"నీకూ దీనికి సంబంధం లేదుకదా."

"నీవు నా ఫ్రెండువు. నీకు జరిగితే అవమానం నాకు జరిగినట్లు కాదా. చెప్పు. నీవు తీర్చుకుంటావా? నన్ను తీర్చుకోమంటావా?"

"పగబట్టేటంత తప్పేం చేసింది ఆమె."

"అందుకే నువ్వు బాస్టర్డ్‌వి."

"సుబ్బారావ్!"

"ఎందుకూ గొంతు చించుకుంటావ్? ఒక అమ్మకూ ఒక అయ్యకూ పుట్టిన వాడివైతే రోషం—మీసం వుంటాయి. అవి రెండూ లేవు నీకు!"

రంగారావు ఆవేశంతో ఒక్క వురుకున సుబ్బారావు మీదికి గెంతి, గొంతు వుచ్చుకొని, "ఇడియట్! ఇందాకటినుండి చూస్తున్నాను. ఇష్టం వచ్చినట్లు వాగుతున్నావు. ఇప్పుడు నిన్నెవడు రక్షిస్తాడో రక్షించమను. ముందు నిన్ను చంపి తర్వాత దాని అంతు చూస్తాను." అంటూ సుబ్బారావు మెడను పట్టుకొని పిసక నారంభించాడు.

దీంతో సుబ్బారావు బిత్తరపోయాడు. బలవంతంమీద రంగారావును విడిపించుకొని "క్షమించు" అన్నాడు.

"ప్రతి వెధవా ఇదొకటి నేర్చుకొన్నాడు. తప్పు చేయటం-క్షమించమంటం. ముందు అపాలజీ చెప్పు."

"ఏమనీ!"

"మా అమ్మనీ-నాన్ననీ తిట్టినందుకు."

"క్షమించు. కానీ మా అమ్మనీ, నాన్ననీ కావాలని తిట్టలేదు. నువ్వో ఆడదాని చేతిలో ఘోరంగా అవమానం పొందినందుకు. నిన్ను రెచ్చగొట్టి! ఆమెమీద పగ తీర్చుకోమని వురికొల్పటానికే నిన్ను తిట్టాను." అన్నాడు సుబ్బారావు.

"ఆల్ రైట్! దాని సంగతి నేను చూచుకొంటాను."

"ఏం చేస్తావ్?"

"నా ఇష్టం."

"అలాకాదు. నీ పథకం నాకు చెప్పు. పోలీసులకు చిక్కకుండా నీవే ప్రయత్నమయినా చేయ్!"

"డియర్ సుబ్బారావ్! ఇంతకాలం నువ్వు నా మెత్తదనాన్ని చూశావ్. ఇక ముందు ఈ రంగారావు ఎటువంటి వాడో తెలుస్తుంది" అన్నాడు వికటంగా నవ్వుతూ.

సుబ్బారావు బిత్తరపోయాడు. రంగారావు ఎప్పుడూ అట్లా నవ్వలేదు. రంగారావు అంత వికటంగా, అంత క్రోధంగా, అంత కసిగా, ద్వేషంగా నవ్వగలడని సుబ్బారావు ఊహించనైనా ఊహించలేదు.

నవ్వి, నవ్వి, "సుబ్బారావ్! నీ సహాయం నాకు కావాలి."

"నా సహాయమా! అది ఎప్పుడూ నీకు ఉంటూనే వుంటుంది."

"అయితే విను! దాన్ని చంపేస్తాను."

"హత్యా???"

"అవును హత్యే!"

"మరి జైలుకు వెళ్ళాలి కదా!"

"అందుకే నీ సహాయం కావాలి."

"అంటే! నీ బదులు నేను పోనా."

మళ్లా వికటంగా నవ్వేడు రంగారావు.

ఆ నవ్వును చూసి బిత్తరపోయాడు సుబ్బారావు.

"చచ్చు పీనుగా! ఇందాకటినుండి నా క్రిందకి కట్టెలు

ఎగదోసి, తిరిగి చేతులు ముడుచుకు కూర్చుంటే ఎట్లా!" అన్నాడు రంగారావు.

"ఏం చేయమంటావో చెప్పు."

"ఏం చేయక్కర్లేదు. నే చెప్పినట్లు చేయ్" అన్నాడు రంగారావు.

"సరే" అన్నాడు సుబ్బారావు.

రంగారావు, సుబ్బారావుకు ఏదో చెప్పాడు. అంతే! సుబ్బారావు అదిరిపడ్డాడు. రంగారావు ఇంతకాలం సుద్ద అమాయకుడూ, వెర్రివాడూ అనుకున్నాడు. కానేకాదు జీనియస్!

2

పద్మ అందమైన అమ్మాయి. 35, 20, 35 కొలతలు గల శరీరం. రంగు ఎరుపు. పళ్ళు ముత్యాలు. నవ్వితే రత్నాలు. దివినుండి దిగివచ్చిన దేవకన్య.

ఆ అమ్మాయంటే అందరికీ ఇష్టం. కొంతమంది మాట్లాడితే చాలని, కొంతమంది చూస్తే చాలని, కొంతమంది పమిటె తగిలితే చాలని, చెయ్యి తగిలితే చాలని, ముట్టుకుంటే చాలని జీవితాలు ధన్యమైపోతాయని, తలస్తుంటారు.

ఆ అమ్మాయి చదివేది కాలేజీలో ముచ్చటగా బి. ఏ. మూడో సంవత్సరం. ఎలక్షన్లు లేకుండానే ఆ అమ్మాయి సెలక్షనయ్యింది కాలేజీ బ్యూటీగా - అఖండమైన వోట్ల మెజారిటీతో.

ఆమె నడిచినచోట ఇసుకను సీసాల్లో భద్రంగా దాచి, పూజచేసే ప్రబుద్ధులున్నారు.

ఆమె కూర్చున్న బెంచీమీద ముద్దులు పెట్టుకొనే పూజారులున్నారు.

ఆమె బట్టలువేసే చాకలివాడి దగ్గరకు పోయి, ఆమె బట్టలను అద్దెకు తెచ్చుకొని, ఆ రాత్రి ఆ బట్టలనే కౌగలించుకొని తిరిగి మర్నాటికి చాకలికి అందజేసే రోమియోలున్నారు.

ఆమె నవ్వితే ముత్యాలు ఏరుకునే మిధ్యాయానులున్నారు.

ఆమె ఎటు నడిస్తే అటు పోయే ప్యారసైటులున్నారు.

ఆమె క్వీన్!

ఆ క్వీన్ కోసం పడిగాపులు కాసేవారు వేలమంది.

కానీ పాపం! ఆ అమ్మాయికి చదువిష్టం. మొగాడు స్త్రీకి ఎందుకు పనికివస్తాడో తెలియనంత అమాయకంగా ఉంటుంది.

చాలామంది ఆడవాళ్ళు తెలిసినా, తెలియనట్లు నటిస్తారు. కానీ ఈ అమ్మాయికి తెలియకే, తెలియనట్లుంటుందేమో నన్నట్లుంది.

ఆ పద్మ!

చేత అవమానించబడ్డాడు రంగారావు.

అదీ సుబ్బారావు చూస్తుండగా.

రంగారావు బావుంటాడు. అమితాబ్‌లా లేకపోయినా, శత్రుఘ్నసిన్హా కాకపోయినా, శశికపూర్‌లా ఉంటాడు.

అతన్ని హీరో అన్నారు కొంతకాలం. కానీ తర్వాత తెలుగు సినిమాల్లోలాగా చాలామంది బట్టలు కుట్టించుకొని హీరోలయ్యారు. దాంతో రంగారావు పని గోవిందా అయింది.

కానీ రంగారావుకు కావలసింది హీరో వర్షిప్ కాదు. పద్మ సాహచర్యలు!

పద్మను హీరోయిన్ని చేసి లక్షాతొంభై కలలు కన్నాడు.

రకరకాలైన డ్రీమ్స్ పొందాడు.

అన్నిట్లో దేవత పద్మ!

కానీ దేవుడు తను కాలేకపోయాడు రంగారావు.

కారణం నిద్రపోతున్నాడు కాబట్టి!

కానీ ఘోరమైన అవమానం జరిగింది రంగారావుకు.

అదే...

* * *

పద్మను చాలాకాలంగా ఎరుగును రంగారావు. అంటే కాలేజీలోనే. మాటలతో కాదు. చూపులతోనే. అదీ వాన్ వే ట్రాఫిక్కే.

పద్మ! తలంచుకుని పోతూంది. తలొంచుని వస్తూంది. తన దారిపొడుగునా లక్షాతోంభై కళ్ళతోరణాలు ఉంటాయని ఆ పిల్లకు తెలియదో? తెలుసో?

ఆ రోజు!

"పద్మగారూ!" పిలిచాడు రంగారావు.

ఏమన్నట్లు చూసింది పద్మ.

దూరంగా ఎవ్వరూ లేరు. కానీ చెట్టుచాటున సుబ్బారావును చూడలేదు రంగారావు.

"నేను...మిమ్మల్ని."

"ఆ..."

"ప్రేమిస్తున్నాను" అన్నాడు.

"ప్రేమా!" అంది, అదేమిటో తెలియనట్లు.

చుట్టూ చూశాడు, ఎవ్వరూ లేరు. ఆరోజు పద్మ లైబ్రరీలో ఉండిపోయింది. ఆరయింది. కాలేజీ అంతా నిర్మానుష్యం!

ప్రేమ అంటే ఏమిటో చూపిద్దామని, దగ్గరకి జరిగి, పద్మను కౌగలించుకుని గట్టిగా ముద్దు పెట్టుకోబోయాడు.

ఆ పిల్ల సింహాప్పిల్లయ్యింది.

గబుక్కున రంగారావును విడిపించుకుని, అతని చెంప మీద చట్ చట్‌మని కొట్టసాగింది. ఆ పిల్ల అపర కాళిలాగున్నది. ఇంకా కసి తీరక, కాలి హై షూ తీసుకుని నెత్తిమీద, చెంపలమీదా వాయించసాగింది.

రంగారావు నిరుత్తురుడయ్యాడు. చేష్టలుడిగిపోయాయి. దిమ్మ తిరిగిపోయాడు. ప్రపంచం తిరిగిపోసాగింది.

అంతలో జరిగింది మరో అవమానం!

చుట్టుప్రక్కల చెట్లనుండి వరుసగా రాసాగారు. రంగారావులు...వాళ్ళతోబాటు సుబ్బారావు వచ్చాడు.

అంతమంది అక్కడుండేసరికి రంగారావు తల తీసేసినంత పనయ్యింది. అలాగే అక్కడే కూలబడి సీతమ్మవారి లాగా భూమిలోకి కూరుకుపోతే బావుండు ననుకున్నాడు. కానీ అతడు పవిత్రుడు కాదు కదా.

పద్మ ఆయాసంతో రొప్పుతూ చెప్పేసుకొని, వడి వడిగా ఇంటికేసి నడవసాగింది.

రోజూ ఆమెను ఇంటిదగ్గర సురక్షితంగా దింపే బాడీ గార్డులు ఆమె వెంట నడిచారు.

మరికొందరు రంగారావు పరిస్థితి చూసి జాలి చెందారు.

మరికొందరు ప్రేమను తమ లిస్టులోంచి కొట్టేశారు.

కొందరు ఏడ్చారు, కొందరు నవ్వారు.

కానీ సుబ్బారావు రెచ్చగొట్టాడు అతడిని "బాస్టర్డ్" అంటూ!

3

రంగారావు చెప్పిన పథకమేమంటే! పద్మ ఒంటరిగా ఏ సందులోనో, గొందులోనో కన్పడితే తీసుకెళ్ళి, పద్మను

గట్టిగా కౌగలించుకొని, ముద్దుపెట్టేసుకొని పరిగెత్తు కొచ్చెయ్యటం!

దీనివలన అతని కసి, పగ తీరుతుందట.

అయితే! ఈ పని ఇలా రంగారావులా చేయడట. వేషం మార్చుకుంటాడట — తెలుగు సినిమాల్లో చీటికీ మాటికీ వేషాలుమార్చే హీరోలా.

ఆ వేషంతో పద్మను ముద్దు పెట్టుకుంటాడట.

పెట్టుకొని పరిగెత్తుకొని వచ్చేస్తాట్ట.

పద్మకు చస్తే తెలియదట తను రంగారావని. ఇదీ సుబ్బారావుకు రంగారావు చెప్పిన అద్వితీయమైన ప్లాను.

సుబ్బారావు "యస్!" అన్నాడు.

దానికి తగట్టు ఆ రోజునుండీ రంగారావు రకరకాలుగా క్రాపులు దువ్వుకోవటం, మీసం పెంచటం (వొరిజినాలిటీ కోసం) ఇంకా కొన్ని దుస్తులు సంపాదించటం (అద్దెకు కాదు—కారణం? వొకవేళ పట్టుబడితే ఆ దుస్తుల అద్దె కొట్టువాడు పోలీసులకు సాక్ష్యం ఇస్తాడు కదా) మొదలగు భారీ కార్యక్రమాల్లో మునిగిపోయాడు.

సుబ్బారావు తను అన్నట్లుగానే సహాయ సహకారాలు అందజేయసాగాడు.

రంగారావు తయారయ్యాడు కొత్త వేషంలో. అత న్నిప్పుడు ఎవ్వరూ గుర్తించలేరు రంగారావని.

పద్మ వంటరిగా వచ్చే మార్గాలు రంగారావుకే కాదు, ఆమెను ఆరాధించే వారందరికీ తెలుసు.

పద్మ కాలేజీ రోడ్డుమీదగా వచ్చి, గాంధీచౌక్ సెంటరుగుండా, పండామణయ్యగారి వీధిలో గుండా తమ ఇంటికి పోతుంది. పండామణయ్యగారి వీధిలో జనం

ఉండరు. అదో సన్నటి వీధి. ఆ వీధి పొడవు 20 గజా లుంటుంది. ఆ 20 గజాల వీధి గుండా పుస్తకాలు 35 సెజును ఆనించుకొని, 35 సైజును హంసలా ఊగిస్తూ, 25 ను వంకరలు తిరిగేటట్టు నడుస్తూంది అందాల వయ్యారి పద్మ.

ఆ రోజు అమావాస్య! అదే మంచిరోజుగా భావించాడు రంగారావు. సుబ్బారావుకు చెప్పాడు, రంగంలోకి దూకుతున్నానని. సుబ్బారావు ఆశీర్వదించాడు.

ఆ రోజు పద్మ పండామణయ్యగారి వీధిగుండా వస్తున్నది. వీధిలో జనంలేరు. ఆ వీధిలో మొదటి గజంలో అడుగుపెట్టింది. 20 వ గజంలో అడుగు తీసేలోపల తన పని కానిచ్చుకొని పారిపోవాలనుకొన్నాడు. అంతకు తప్ప గత్యంతరం లేదు.

కారణం ఆ వీధి దగ్గరకు వచ్చేదాకా కూడా పద్మ ఒంటరిగా ఉండదు. స్నేహితురాండ్రు ఉంటూనే ఉంటారు. వాళ్ళు అక్కడ విడిపోతారు ఎవరింటికివారు. పద్మ వొక్కతే ఆ ఇరవై గజాలూ హంసలా నడుస్తూ ఆ వీధి దాటంగానే మరో గజానికి ఆమె ఇల్లు. రంగారావుది ఎంత సాహసమైన గుండె అంటె ఆమె ఇంటికి 21 గజాల లోపలే ఆమెను—ముద్దు పెట్టుకోవటానికి సాహసించిన వీరుడు.

పద్మ ఆరోజూ స్నేహితులందర్నీ వదలి_ఆ వీధిలో మొదటి గజం దాటింది. మెరుపులా ముందుకు దూకాడు. పద్మవెంటే నడవసాగాడు. వెనకా ముందూ చూసుకొంటున్నాడు. 10వ గజంలో తన పని పూర్తి కానిద్దామను కొన్నాడు. ఎంచేతంటే మొదటి 6 గజాలూ_చివరి 6

గజాలూ అటూ ఇటూ పోయే వీధుల్లో మనుష్యుల దృష్టి లోకి వస్తాయి. అదే 10 వ గజంలో అయితే—ఎవరో ప్రేమికులు...భ్రాంతిలో పడవచ్చు.

పద్మ నడవసాగింది.

రంగారావు. కాదు షేర్ ఖాన్ వేషంలో వున్నాడు రంగారావు.

షేర్ ఖాన్ నడుస్తున్నాడు.

పద్మా నడుస్తున్నది.

పద్మ నడుస్తూ వెనక షేర్ ఖాన్ ను గమనించింది' వెంటనే నవ్వుకొంది. ఎందుకంటే ఆ వీధి సినిమా కాదు' అతను నటుడూకాదు. ఆమె నటీ కాదు. షేర్ ఖాన్ ను రంగారావుగా గుర్తించింది పద్మ.

నవ్వుకొని 'దెబ్బలు చాల్లేదేమో!' అనుకొంది.

షేర్ ఖాన్ ధైర్యంగా నడుస్తున్నాడు. పదోగజం కోసం చూస్తున్నాడు. క్రితం రోజు వచ్చి టేపుతో వో చచ్చు ఇంజనీరులా ఏవేవో కొలతలు కొలుచుకొని—ముద్దు పెట్టుకోవలసిన స్పాటు గుర్తులను కొని—అక్కడ బొగ్గుతో 'సున్నా' చుట్టుకొని వెళ్ళిపోయాడు. ఆ పదో గజంలో— ఆ సున్నాలోకి ఎప్పుడు ఆమె ఎంటర్ అవుతుందో అప్పుడే తన పని కానిచ్చి—మిగతా తొమ్మిది గజాలూ రన్నింగ్ చేసి పారిపోవాలి.

పద్మ సున్నాను సమీపిస్తూంది.

షేర్ ఖాన్ సున్నానే చూస్తున్నాడు.

పద్మ సున్నాలో అడుగుపెట్టింది.

షేర్ ఖాన్ గబుక్కున ముందుకురికి పద్మను పట్టుకో బోయాడు.

ఇంతలో దెయ్యాల్లా...

గవర్నమెంటు ఫైరింజనుల్లా.

ఆపదభాంధవుల్లా.

రెండు మోటారు సైకిల్లూ, ఒక సైకిలు, నలుగురు మనుష్యులూ, ఆ స్పాట్ కు వచ్చేశారు.

మోటారుసైకిళ్ళ చప్పుళ్ళకు,

ఆ గోలకూ,

షేర్ ఖాన్ వెనక్కు చూశాడు.

పద్మ సున్నా దాటిపోయింది.

ఆ సైకిళ్ళుదూసుకుపోతూ. "మన రంగారావల్లెవున్నాడు కదూ." అనే చప్పుళ్ళు విన్పించాయి.

షేర్ ఖాన్ మరోసారి అవమానం పొందాడు.

పద్మ వెనక్కి తిరిగి షేర్ ఖాన్ను చూసి తల త్రిప్పుకొనినవ్వుకొన్నట్లు గూడా గుర్తించాడు షేర్ ఖాన్.

ఆ మోటారుసైకిళ్ళ వాళ్ళూ, సైకిలువాడు, ఆ నలుగురూ, పద్మను ఆరాధించే పూజారులు, బాడీగార్డులు.

పద్మ! అందం! ఆమెకు పూజారులుండేటట్లు చేసింది. ఆ పూజారులు ఆమెను ఎప్పుడూ రక్షిస్తూనే ఉంటారు.

ఆ పూజారులున్నంతకాలం తాను పద్మను అవమానపర్చలేడు.

ఇక ఎలా!

ఇప్పుడు సుబ్బారావుకు మొహం ఎలా చూపించేది?

వాడు మళ్లా బాస్టర్డ్! అనకుండా ఉంటాడా?...

ఛీ. ఛీ.

ఎంత అవమానం?.

తిరిగి వెనక్కి తిరిగాడు.

అప్పటికి పద్మ ఇరవైయో గజం దాటింది.
రంగారావు ఇంజనీరు ప్రతిభ అడుగంటింది.

4

"సక్సెస్సా!" అడిగాడు సుబ్బారావు-గాంధీచౌక్ లో.
తల వంచుకున్నాడు రంగారావు.

"ఇక్కడా ఫెయిలా." అన్నాడు సుబ్బారావు.

తలవంచుకొని "ఎవరో వెధవలు వచ్చారు. దాంతో పథకం దెబ్బతింది." అన్నాడు.

"వాళ్ళు వెధవలు కారు-పద్మ ఆరాధకులు!" అన్నాడు సుబ్బారావు.

రంగారావు మాట్లాడలేదు.

"ఇంక ఇంతేనా నీ గతి." తిరిగి రెచ్చగొట్టాడు సుబ్బారావు.

రంగారావు మాట్లాడలేదు.
"ఇప్పుడేం చేద్దాం!" అడిగాడు సుబ్బారావు.
"ఏముంది! ఎలాగైనా కసి తీర్చుకుంటాను."

"ఎలా?"

"చూస్తూ ఉండు."

"చెప్పు పథక మేదో."

"విను" అంటూ ఇంకో పథకం చెప్పాడు.

* * *

ప్రతి శనివారం వెంకటేశ్వరస్వామి కోవెలకు వెళ్తుంది అందాల రమణి పద్మ. ఎచ్చట పద్మ ఉంటుందో అక్కడ

భక్తులూ ఉంటారు-పద్మను ఆరాధించేవాళ్ళు అక్కడా ప్రత్యక్షం.

పద్మ దేవుడికి-మంచి మొగుడ్ని యివ్వు స్వామీ! అని నమస్కరిస్తే-ఆ భక్తులు-పద్మను-"నా కోర్కె తీర్చవా దేవీ?" అని ప్రార్థిస్తుంటారు.

ఆ కోవెల అంతా క్రిక్కిరిసిన జనం ఉన్నారు. క్యూ. సాగుతూంది. పద్మ క్యూలో-నుంచున్నది. ఆడక్యూ—మొగక్యూ. రెండూ సాగుతున్నాయి.

పద్మ వెనుక, ఆడవేషంలో రంగారావున్నాడు.

రంగారావు వేసిన పథకం! ఎలాగైనా పద్మను ముద్దు పెట్టుకొని తన కసి, పగ తీర్చుకోవటం, సుబ్బారావు ముందు 'హీరో' అనిపించుకోవటం.

పద్మ తన వెనుక రంగారావు ఆడవేషంలో ఉండటం గమనించింది. నవ్వు వచ్చింది. జాలీ వేసింది. అతని ధైర్యానికి ఆశ్చర్యపోయింది.

రంగారావు విగ్గుతో, మీసాలు లేకుండా ఆర్టిఫిషియల్ వక్షోజాలతో, చీరతో, గమ్మత్తుగా ఉన్నాడు. కానీ ఆడ మొగ జాతిలా వున్నాడు. అయినా ఏ జాతికైనా భక్తి వొకటేగదా!

అందుకే అతన్నెవరూ పట్టించుకోలేదు.

పద్మను రాచుకొంటూ నిలబడ్డాడు. అతను సన్నగా వణుకుతున్నాడు. పద్మను వో ఆడది రాసుకున్నట్టుగానే రాసుకోవాలి. లేకపోతే తన సంగతి తెలిస్తే పదిమందీ చితకొట్టేసి, జైలులో తోసేస్తారు. పద్మకు ఇదంతా తమాషాగా వుంది.

'ఏమిటీ! ఇతని ఉద్దేశ్యం! ఏం చేయాలనీ.' అని ఆలోచిస్తున్నది. దేవుడు దగ్గరకు పోతుండగా ఎందుకయినా మంచిదని తన ముందున్న ఆమె ముందుకు వెళ్ళింది. ఆమె పద్మ ప్రక్కింటి ఆమే. కాబట్టి ఏం అభ్యంతరం చెప్పలేదు. రంగారావు డైలమాలో పడిపోయాడు.

ఇంత శ్రమా వృథా ఐపోయింది.

అయినా తన పిచ్చిగానీ ఇక్కడ ఇంతమందిలో ఎలా కౌగలించుకొని ముద్దుపెట్టుకోగలడు? ఏదో రాసుకొని ఇంచోవటమో, వత్తుకొని నుంచోవటమో చేయచ్చు కానీ...తన తెలివితక్కువ తనానికి మరోసారి చింతించాడు.

అయినా ఇంకేం చేస్తాడు.

పద్మ దర్శన మవగానే బయటకు వచ్చింది.

ఎదురుగ్గా ఆమె భక్తులు ఆమెను చూపులతో ఆహ్వానించారు.

ఆ ఆహ్వానాన్ని లెక్క పెట్టనట్లు ఆమె నడక సాగింది.

ఏమైనా సరే అని రంగారావు వెనక బడ్డాడు.

రంగారావును గుర్తుపట్టారు భక్తులు.

"వోరి! రంగారావు. ఆడవేషం వేశాడ్రోవ్!" అంటూ గోలపెట్టారు.

ఇది ఎక్కడ పద్మ వింటుందో అనేసి గబుక్కున అటుగా వచ్చే రిక్షా ఎక్కేసి ఇంటిముఖం పట్టాడు.

పద్మ ఇంటికి చేరింది సురక్షితంగా.

5

"ఫెయిలా!" అన్నాడు సుబ్బారావు రంగారావు మొఖం చూస్తూనే.

విసుగ్గా లాగేసి జాకెట్టు విప్పేసి చీర పరపరా లాగేసి "ఛీ. ఛీ. అంతా ఫెయిలే!" అన్నాడు రంగారావు ఏడుపు మొఖం పెట్టి.

"నీ జాతకం అట్లా ఉంది." అన్నాడు సుబ్బారావు.

"ఏం చేయను సుబ్బారావ్! ప్రతి ప్లానూ అడ్డం తిరుగుతుండె" అన్నాడు విసుగ్గా రంగారావు.

"కర్మ!" అన్నాడు.

"కర్మా! ఇదంతా నీవు చేసింది. ఆరోజు ఆమె చేతిలో దెబ్బలు తిన్నానే అనుకో. కానీ నీవే రెచ్చగొట్టి, నన్ను అవమానం పాలు చేస్తున్నావ్?" అని సుబ్బారావు వైపు తిరిగాడు.

"అంటె! నేను రెచ్చగొట్టుకుంటె - నీవు అంత ఘోర అవమానాన్ని నీలో దాచేసుకునే వాడవంటావ్?" అన్నాడు.

"ఆ!" అన్నాడు రంగారావు.

"షేమ్! షేమ్. మొగజాతికే షేమ్." అంటూ అరిచాడు సుబ్బారావు.

"సుబ్బారావు. నీవు అసలు ఆలోచించటంలేదు. అసలు తప్పు నాదీ. ఆ రోజు ఆ అమ్మాయికి కేవలం నా ప్రేమను వ్యక్తపరుద్దామని వెళ్ళాను. తీరా ఆ అందం. ఆ ముఖం చూసేసరికి నన్ను నేనే మర్చిపోయాను. ఏం చేస్తున్నానో నాకే తెలియలేదు. అందుకే ఆ అమ్మాయి. ఆ

మాత్రం బుద్ధి చెప్పింది. ఇందులో ఆ అమ్మాయి తప్పేం లేదు. అంతా నా తప్పే! నాలాంటి ఆత్రపు రాయళ్ళకు జరగవలసిన శిక్ష అదే!'' అన్నాడు.

''నాకు తెలుసు! ఇలా అంటావని నాకు తెలుసు! తప్పు నీమీద వేసుకొంటె ఇంక నిన్నేవడేం చేస్తాడూ.'' అని సుబ్బారావు మెదలకుండా ఊరుకున్నాడు.

''ఇంక వెధవ ట్రయిల్సన్నీ మానేస్తాను.''

''నీ ఇష్టం.''

''సాధించవు కదా.''

''తప్పంతా నీదే నంటుంటివి కదా! అయినా దెబ్బలు తింది నీవు కాని నేను కాదుకదా!''

''ముందు రెచ్చగొట్టావ్ కదా.''

''మొగజాతికి అవమానం సహించలేకపోయాను.''

''సరే. ఇంతటితో ఆ చాప్టర్ 'బంద్' చేద్దాం!''

''మరి నీ ప్రేమ.''

''నా ప్రేమని ఆమె గుర్తించలేదు కదా.''

''నీవు తొందరపడ్డావు కదా.''

''అందుకేకదా ఇప్పుడు పశ్చాత్తాపడుతున్నాను.''

''పశ్చాత్తాపడితే ఆమె నీ ప్రేమను గుర్తిస్తుందా.''

''మరేం చేయాలి నేను.''

''అయినా పద్మ చాలా టెంపర్ మనిషి కదూ.''

''నిజమే! ఆ టెంపర్ ఉండబట్టి కాలేజీలో నిల్వ గలుగుతూంది.''

''అంటే!''

''ఆమెకు ఎంత మంది బాడీగార్డులో తెలుసా!''

"అందరూ ప్రేమించే వారేనా?"

"ఏమో! ఆరాధకులు కావచ్చు."

"ఆరాధన అంటె."

"దేవుడ్ని, దేవతను ఆరాధించినట్లు."

"నీది."

"నాది ప్రేమ."

"మరి అంత ప్రేమించేవాడివి ఎలా కసి, పగ తీర్చు కోవాలని చూశావ్?"

"నీ కోసం!".

"నా కోసమా! నా కోసం...నీ ప్రేమను బలిచేయా లని చూశావా?"

"ఆమె దెబ్బలతోనే నా ప్రేమ బలి ఐపోయింది. ఇక మిగిలింది శూన్యం. కానీ శూన్యంలోకి మంటలు రేపావ్. ఆ మంటలు చల్లార్చుకోవటానికి వేషాలు వేశాను. అవీ ఫలించలేదు."

"ఇంకా నీకు ఆమెమీద ప్రేమ వుందా."

"నేను చచ్చిపోయినా, నేను ఆమెను ప్రేమిస్తాను."

"అంటే, అమరమైన ప్రేమ అన్నమాట."

"నీవేమయినా అనుకో."

"సరే, మీ నాన్న ఉత్తరం వ్రాశాడు."

"ఏమని..."

"చదువు. నే చదవలే."

తండ్రి ఉత్తరం చదివాడు రంగారావు, తను వస్తు న్నట్లు. ఏవో పెళ్ళిచూపులు చూడాలన్నట్లు.

"నాన్న వస్తున్నారట! నాకు పెళ్ళిచూపులట."

"అదేదో కథల్లోలాగా, నవల్లోలాగా, పద్మే పెళ్ళి కూతురయితే!" సుబ్బారావు అన్నాడు.

"పద్మ నన్ను పెళ్ళి చేసుకొంటుందా? నా తెలివి తక్కువ పనికి నన్ను క్షమిస్తుందా?"

"నువ్వేం తెలివితక్కువ పని చేశావ్? కాస్త ఉద్రేక పడ్డావ్, అంతే కదా!"

"ఏమో! అయినా పెళ్ళికూతురు పద్మ అని ఎలా నమ్మటం."

"వస్తున్నాడు కదా మీ నాన్న."

"అయినా నాకు పెళ్ళేమిటి? భగ్నప్రేమికుడను."

"ఇక పెళ్ళి చేసుకోవా?"

"చేసుకోను."

"మరి."

"బైరాగినవుతా."

"ఛీ వెధవవవుతావా?"

"ఏం చేయను మరి! నా పద్మ నన్ను నిరాకరించి నప్పుడు."

"పద్మనే చేసుకొంటావా?"

"అవును."

"లేకపోతే!"

"చావటమో! సన్యాసి కావటమో జరుగుతూంది."

"నిజంగా. నువ్వు పద్మను ప్రేమిస్తున్నావ్? మరి నాన్నగారికి ఏం చెప్తావ్?"

"ఇప్పుడు పెళ్ళి వద్దంటాను."

"తర్వాతయినా చేసుకోమంటాడు కదా."
"తర్వాత సంగతి తర్వాత."

6

గుబురు మీసాల నాగభూషణంగారు వచ్చారు. "అబ్బాయ్ రంగా! బయలుదేరు నాయనా" అంటూ రంగారావును బయలుదేర దీశాడు.

రంగారావు లక్షాలొంభై అభ్యంతరాలు చెప్ప బోయాడు. కానీ ఆయనకు రంగారావు పెదాలు కదులు తున్నాయే తప్ప ఆయన చెవులు పనిచెయ్యటం లేదు.
సుబ్బారావు బయలుదేరాడు.

ఆయన రకరకాల గొందులు త్రిప్పి, పండామణయ్య గారి గొందిలోకి తీసుకుపోసాగాడు. రంగారావుకు తన షేర్‌ఖాన్ (వేషం) గుర్తుకొచ్చింది. అయినా తండ్రి వెంట గొర్రెపిల్లలా నడిచాడు.

ఆశ్చర్యం!

అదీ కథ...అదీ సినిమా...అదీ నవలలాగా...పెళ్ళి కూతురు ఇల్లు పద్మదే.
రంగారావుకు చెమట్లు పోశాయ్.

"నువ్వదృష్టవంతుడివోయ్" అన్నాడు సుబ్బారావు.
'ఏం అదృష్టమో! పద్మచేత మరిన్ని చీవాట్లుకోసమే ఈ పెళ్ళిచూపులు అరేంజ్ చేసినట్లున్నాడు నాన్న' అనుకొన్నాడు రంగారావు.

పెళ్ళిచూపుల తంతు కొనసాగుతూంది.
పెళ్ళికూతురెవరో, ఇంకా సస్పెన్సే.

వచ్చింది కూతురు, పెళ్ళికూతురు.

ఆశ్చర్యం!

పెళ్ళికూతురు పద్మ!

రంగారావుకు ,ముచ్చెమటలు పోశాయి. జేబురుమా లుతో మొఖం, మెడ తుడుచుకుంటున్నాడు.

కాబోయే మామగారు ఫ్యాను స్పీడు ఎక్కువచేశాడు, అల్లుడు బాధ చూడ్లేక. పద్మను చూశాడు. అప్పుడే పద్మా చూసింది. రెండు చూపులూ కలుసుకున్నాయి. వెంటనే చూపులు తప్పించేశాడు రంగారావు భయంగా. అతని భయం చూసి నవ్వుకొంది పద్మ.

"ఏరా అబ్బాయ్! అమ్మాయి నచ్చినట్లేనా" అని అడుగుతున్నారు నాగభూషణంగారు.

రంగారావుకు ఏమీ విన్పట్టంలేదు.

పద్మ లోపలకు వెళ్ళింది.

ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు రంగారావు. "ఏరా చెప్ప వేం?" అడిగాడు మర్లా నాగభూషణంగారు.

"అమ్మాయికి నేను నచ్చానో, లేదో ముందు కను క్కోండి" అని ఎలాగో గొంతు బ్రద్దలుకొట్టి చెప్పాడు.

లోపలకు కొంతమంది వెళ్ళారు.

సుబ్బారావు మెల్లిగా "వొప్పుకుంటుందో, లేదో" అన్నాడు.

"ఏమో!" గొంతు బొంగురు చేసుకొన్నాడు రంగా రావు.

"అమ్మాయి వొప్పుకొంది. మరి మీ ఇష్టం" అంటూ వచ్చారు తిరిగి జనం.

7

"అయ్యా చదివింపులు!" అరుస్తున్నాడు పురోహితుడు. రంగారావు స్నేహితులు, పద్మ స్నేహితురాండ్రు, బంధువులు రకరకాలైన ప్రజంటేషన్స్ చదివిస్తున్నారు.

సుబ్బారావు పరిగెత్తుకొంటూ వచ్చి, అపన సభ్యత్వపు కార్డూ, ఆ నెల అపన మంత్లీ, అపన సప్లిమెంటూ రంగారావుకు ప్రజంటేషన్ చేశాడు.

పురోహితుడు ఇలా చదివాడు. "పెళ్ళికుమారుడిగారికి ఆయన స్నేహితుడు సుబ్బారావుగారు, వారి పెళ్ళి సందర్భంగా సమర్పించినది ముచ్చటైన అపన సభ్యత్వపు కార్డూ, అపన మంత్లీ, సప్లిమెంటూ."

రంగారావు, సుబ్బారావువైపు చూశాడు ఆరాధనాపూర్వకంగా.

సుబ్బారావు, పద్మవైపు తిరిగి కొంటెగా నవ్వాడు.

పద్మ సిగ్గు పడింది.

పెళ్ళి జరిగిపోయింది, రంగ రంగ వైభవాలతో.

ఆ రోజు శోభనం.

ఆ రోజు రాత్రి గదిలోకి పోబోయే ముందు రంగారావుకు వో కొత్త నిజం తెల్సింది!

"అయ్యా బావగారూ! మా చెల్లెల్ని ఎలా చూసుకొంటారో" అన్నాడు దీనంగా సుబ్బారావు.

తన్ను తిట్టి, హింసించి, రెచ్చగొట్టిన సుబ్బారావేనా ఇలా మాట్లాడుతుంటే? అనే అనుమానమొచ్చి జుట్టు పీక్కున్నాడు. మంటెత్తింది. తను రంగారావే. మరేమిటిదీ?

"బావేమిటి సుబ్బారావ్. కొత్తగా పిలుస్తున్నావ్. మనం ఫ్రెండ్సుం."

"కాదు బావా! మా పెద్దనాన్నగారి కూతురు పద్మ."

తల తిరిగింది రంగారావుకు.

తలను పట్టుకొన్నాడు సుబ్బారావు తెగి క్రింద పడ కుండా, కాసిని మంచి నీళ్ళిచ్చి. "మరి మరి నన్ను రెచ్చ గొట్టావ్."

"అదంతా పెద్ద మిస్టరీ కథ బావా?"

"కధా."

"అవును. ఏ ప్రేమకధల వారపత్రికకో పంపాల్సిన కథను, నేను అపనకు పంపేటట్లుగా నీ ప్రేమను మార్చాను."

"అంటే."

"ఏమిటి బావా, నువ్వు మరీ మూడీవి. మా చెల్లి చూడు ఎంత డేరింగ్ డాషింగో."

"అవునవును" బుగ్గలు తడుముకున్నాడు.

"ఇంతకీ మిస్టరీ కథ చెప్పావు కాదు."

"అది మా చెల్లెలు, మీ చెవిలో చెప్తుంది, వినండి" అనేసి నవ్వుకొంటూ వెళ్ళిపోయాడు సుబ్బారావు.

రంగారావు చెవుల్లో రైళ్ళు పరిగెత్తసాగాయి.

కాళ్ళల్లో వణుకు డీసెల్ ఇంజన్‌తో స్టార్టు అయ్యింది. గదిలో మంచం. చుట్టూ అగరవత్తుల పరిమళం. వింత వింతగా అలంకరించియున్నది ఆగది.

వంటరిగా, భయంగా - దిగులుగా, కూర్చున్నాడు రంగారావు.

పద్మను గదిలోకి నెట్టి, తలుపు గడివేశారు బయట, అతివలు.

పద్మను చూడగానే రంగారావులో, వో విధమైన జంకు కలిగింది. ఈ పద్మ చేతే తను చెంపదెబ్బలు తిన్నాడు_చెప్పుదెబ్బలు తిన్నాడు. ఆ పద్మ మీద కసి, పగ తీర్చుకోవటానికి షేర్ ఖాన్ వేషం, ఆఖరికి అక్క_నేనిలా ఆడవేషం కూడా వేశాడు. తనే చివరికి మొగుడయ్యాడు. మొగుడయ్యాడని ఆనందంకన్నా, పద్మ ఇంకేం అంటుందో అనే భయమే లోలోపల పీకుతూంది.

పద్మ మెల్లిగా మంచం దగ్గరకు వచ్చింది. రంగారావు మంచం దిగి నుంచున్నాడు, పద్మ రంగారావు పాదాలకు నమస్కరించింది వొంగొని. ఇది ఊహించనైన ఊహించలేదు రంగారావు.

"పద్మా!" అన్నాడు బొంగురుగా.

"నన్ను క్షమించండీ" అన్నది. పద్మను లేపాడు. అతని హృదయంపై వాలిపోయి "పాపిష్టిదాన్ని,మిమ్మల్ని కొట్టాను. నన్ను క్షమించరూ." అంది కళ్ళవెంబడి నీళ్ళతో.

రంగారావు నీళ్ళుకారిపోయాడు.

"పద్మా! నేనెంత అదృష్టవంతుడ్ని!" అన్నాడు.

"అదృష్టవంతురాల్ని నేను." అన్నది పద్మ.

"ఎలా" అన్నాడు.

"మీలాంటి మంచి భర్త, మీ అంత ప్రేమించే భర్త నాకు దొరకటం నా అదృష్టంకాదా!" అంది.

"నేను మంచివాణ్ణని నీకెలా తెలుసు."

"ఎంత మంచివారు కాకపోతే, నే కొట్టినా నా

ప్రేమకోసం, ఎంతో అవమానాన్నిగూడ సహించి షేర్ ఖాన్, ఆడదాని వేషాలు వేయలా మీరు."

"నీవు గుర్తు పట్టావా?"

పద్మ పకపకా నవ్వింది.

"డియర్ శ్రీవారూ! ఇది సినిమానా. కథా? వేషం వేసుకున్నంతమాత్రాన గుర్తుపట్టలేక పోవటానికి. ఇది ఇరవైవ శతాబ్దం. మొఖం వొక్కటి మారినంతమాత్రాన మీ నడక, మీ అవయవాలు, మీ చేతులు, మీ కాళ్లు, వేళ్ళు మారతాయా. మీ అణువణువు నాకు గుర్తే."

"నేను నీకు గుర్తా! నీవు నా వంక సరిగ్గా చూడను గూడ చూడలేదుకదా ఎప్పుడూ."

"అక్కడే పొరపాటుపడ్డారు శ్రీవారూ! ఆడది గమనించనట్లుండి అంతా గమనిస్తుంది. కాలేజీ మొత్తానికి మీరు నాకు నచ్చారు. మిమ్మల్నే ప్రేమించాను."

"అయితే, మరి ఆరోజు కొట్టావు. ఎందుకూ" గారాబంగా అడిగాడు.

"నాకు బాడీగార్డులు చాలామంది ఉన్నారు. ఆ రోజు మీరు నా దగ్గరకు రావటం అందరూ చూశారు. అందరూ చెట్లచాటున దాక్కొన్నారు. నేను మీతో ఏ మాత్రం నా ప్రేమ వ్యక్తంచేసినా-వారు అసూయతో మిమ్మల్నేమయినా చేయవచ్చు. అలుసుగా నన్నూ ఏమన్నా చేయవచ్చు-లేదా కాలేజీ గోడలమీద మీ, నా పేర్లు ఎక్కవచ్చు. అయినా ప్రేమ వ్యక్తం చేయటం అలాగా నమ్మా!" అంటూ రంగారావు బుగ్గలు సవరించి, ముద్దు పెట్టింది. ఆమె లాలనలో కరిగిపోయి—

"మరి సుబ్బారావు నిన్ను చంపమన్నాడు. నన్ను

రెచ్చగొట్టాడు, తెలుసా.'' అన్నాడు.

''సుబ్బారావన్నయ్యే ఈ పెళ్ళికి కారణం!''

''అంటె!''

''మీ రెంత మంచివారో, మీరు నన్నెంత ప్రేమిస్తున్నారో, అన్నీ నాకు చెప్తుండేవాడు. మీ వేషాల సంగతీ మీ వేషం అయిన తర్వాత చెప్పేవాడు, వాడికి నేను ముందే నీ స్నేహితుడి వేషం తెలుసుకున్నాననే సరికి ఏడ్చేశేవాడు. మా స్నేహితుడ్ని ఏడిపించకే పెళ్లి చేసుకోవే అని బ్రతిమిలాడేవాడు,'' అంటూ నవ్వింది. ''మా నాన్నచేత మీ నాన్నకు ఉత్తరం వ్రాయించింది కూడా సుబ్బారావన్నయ్యే!'' అంది మర్లా.

''పద్మా! నీవు దేవతవు,'' అన్నాడు రంగారావు.

''కాదు మీరు దేవుళ్ళు, నన్ను క్షమించినట్లేనా?''

''క్షమించటమే. శిక్ష తప్పదు దేవికి.'' అంటూ ఆమె క్రింది పెదవి కొరికి అమాంతం పద్మను బెడ్ పైకి తోసి, తనూ మీద పడ్డాడు.

తారకలు మెరిశాయి!

క్రయిమ్ ప్రేమ కథ ముగిసింది.

—: ఐపోయింది :—